

Neprihănirea lui Hristos: Este, sau nu este solia îngerului al treilea?

10 aprilie 2000

Gili Cârstea

Ce legătură este între solia 1888 și caracterul lui Dumnezeu?

Anumiți cititori și-au exprimat temerea că maniera noastră de abordare a unor articole ar deforma adevărurile glorioase ale soliei 1888. Ei spun că discuțiile despre caracterul lui Dumnezeu nu au nici o legătură cu solia neprihănirii lui Hristos adusă de frații A.T.Jones și E.J.Waggoner. Ei se simt jenați că această măreață solie este umbrită de subiectul despre caracterul lui Dumnezeu, care, în ultimul timp, a devenit o piatră de poticnire în biserica noastră. Ei cred că ar fi mai bine dacă ne-am limita la prezentarea soliei 1888. Ei nu doresc să vadă prețiosul subiect al soliei 1888 amestecat cu neplăcuta discuție despre caracterul lui Dumnezeu.

Ce este solia 1888?

Întrebarea pe care dorim să o punem acestor prieteni îngrijorați este următoarea: Ce este solia pe care a trimis-o Domnul poporului Său în 1888? Este ea cu adevărat „solia îngerului al treilea,” așa cum spunea Ellen G. White? Mișcarea adventă a înțeles corect, și și-a făcut un scop declarat din a prezenta lumii solia îngerului al treilea, considerată ultima solie înainte de revenirea lui Hristos.

În ultimii ani, datorită răspândirii unor lucrări despre istoria noastră de după 1888, s-a putut constata că solia care trebuie proclamată lumii, pe care noi o definim ca fiind a îngerului al treilea, este solia trimisă în 1888, dar pe care noi nu am proclamat-o.

Ce este ea? Ce urmărește această solie? Care trebuie să fie efectele ei asupra poporului lui Dumnezeu și asupra lumii?

“Domnul, în marea Sa îndurare, a trimis poporului Său o foarte prețioasă solie prin frații Waggoner și Jones. Această solie urmărește să aducă mai prominent în fața lumii pe Mântuitorul răstignit, jertfa pentru păcatele întregii lumi. Ea invită poporul să primească neprihănirea lui Hristos. Aceasta este solia pe care Dumnezeu a ales-o să fie dată lumii. Este solia îngerului al treilea, care trebuie

proclamată cu voce tare și însoțită de revărsarea Duhului Său în măsură bogată” (TM 91, 92).

Prin urmare, Domnul a trimis o foarte prețioasă solie.

Ce este ea? Solia îngerului al treilea.

Ce urmărește? Să aducă mai proeminent în fața lumii pe Mântuitorul. Invită poporul să primească neprihănirea lui Hristos.

Care va fi efectul proclamării ei? Revărsarea Duhului Sfânt în măsură bogată (ceea ce noi numim ploaia târzie).

După faimoasa sesiune de la Minneapolis, constatând că solii Domnului se apleacă foarte serios asupra credinței, cea mai mare parte a delegaților au crezut că ei se referă la îndreptățirea prin credință. Limbajul lor a fost păstrat până astăzi. Mulți cred că solia 1888 era solia îndreptățirii prin credință. Este posibil ca la originea acestei deformări să se afle chiar Uriah Smith, cel mai serios oponent al soliei. El discuta în anturajul lui, și scria soriei White, că este uimit cum cei doi tinerei de pe coasta de vest pretind că au lumină nouă, deși el cunoaște și crede îndreptățirea prin credință de când citește Biblia.

Frați nedumeriți scriau soriei White, întrebând-o dacă „solia îndreptățirii prin credință este solia îngerului al treilea.” Acceptând cu blândețe limbajul și mentalitatea lor, ea răspundea: „Este cu adevărat solia îngerului al treilea.”

Cum era posibil ca solia îndreptățirii prin credință, descoperită de Luther cu sute de ani înainte, să fie solia îngerului al treilea, dacă solia primului și celui de-al doilea înger nici nu fuseseră prezentate? Aceasta era contradicția care sfâșia inima lui Uriah Smith. Să vii în fața poporului cu o solie descoperită demult, pe care toată lumea protestantă o credea și susținea, iar sora White să spună că aceasta este „cu adevărat” solia îngerului al treilea, i se părea lui Smith culmea naivității.

Astăzi putem constata că în cele mai multe dintre exprimările ei, sora White spune că solia era o descoperire a „neprihănirii lui Hristos.” Aici pătrundem într-o lume complet nouă. Nu era vorba deci de maniera prin care oamenii vor fi mântuiți – prin credință sau prin fapte – ci de o nouă și glorioasă descoperire a neprihănirii lui Hristos, care înseamnă o descoperire a caracterului „mai proeminent” al Mântuitorului nostru.

Iată câteva dintre exprimările ei:

„Marea strigare a îngerului al treilea a și început în descoperirea neprihănirii lui Hristos, Răscumpărătorul iertător de păcate. Acesta este începutul luminii îngerului a cărui slavă va umple tot pământul” (RH 22 noiembrie 1892).

Ellen G. White nu era așa naivă să spună că marea strigare a început în descoperirea îndreptățirii prin credință.

“Când am afirmat în fața fraților mei că aud pentru prima oară vederile fratelui Waggoner, unii nu m-au crezut. Am afirmat că am auzit adevăruri

prețioase, la care pot răspunde cu toată inima mea, căci aceste adevăruri mari și glorioase - neprihănirea lui Hristos și jertfa Sa în favoarea omenirii - nu au fost oare imprimate în mintea mea de Duhul lui Dumnezeu?” (3 SM 173).

Ea spune că aceste adevăruri “mari și glorioase” (neprihănirea lui Hristos) pe care le-a auzit de la Jones și Waggoner au fost imprimate în mintea ei de Duhul Sfânt. Dacă era vorba despre îndreptățirea prin credință, putea spune, ca Smith, că le-a auzit în metodism.

“Am călătorit din loc în loc, participând la adunări unde a fost prezentată solia neprihănirii lui Hristos. Am considerat un privilegiu să stau alături de frații mei și să-mi dau mărturia în solia pentru acest timp” (RH 18 martie 1890).

Ea numește aici solia neprihănirii lui Hristos ca fiind “solia pentru acest timp,” adică timpul mării strigări și al ploii târzii, care nu avuseseră loc deoarece bezna necunoașterii caracterului lui Dumnezeu era groasă peste poporul rămășiței.

“Ce putere ar trebui să avem de la Dumnezeu ca inimile de gheață, având doar o religie legalistă, să poată vedea lucrurile mai bune pregătite pentru ei - Hristos și neprihănirea Lui! O solie dătătoare de viață este necesară spre a aduce la existență oasele uscate”(3SM 177).

Inimile de gheață și oasele uscate erau rodul acelei predicări a lui Uriah Smith pe care el o numea “îndreptățirea prin credință,” și pe care pretindea că o cunoaște dintotdeauna. Bisericele protestante credeau și predicau și ele îndreptățirea prin credință descoperită de Luther, dar acest lucru nu le-au împiedicat să devină fiice ale Babilonului.

“Solia neprihănirii lui Hristos trebuie să răsune de la un capăt la altul al pământului, pregătind calea Domnului. Aceasta este slava lui Dumnezeu care încheie lucrarea îngerului al treilea” (6T 19 - GCBull. 1893).

Avem aici o referire directă că neprihănirea lui Hristos este slava lui Dumnezeu care încheie lucrarea îngerului al treilea. Iar slava lui Dumnezeu este caracterul Lui (vezi articolul “Ce este SLAVA?”).

Ce este „neprihănirea lui Hristos?”

Dacă solia lui Jones și Waggoner era despre neprihănirea lui Hristos, am putea afla ce credea sora White că este neprihănirea lui Hristos?

„Unii au amânat să obțină ulei pentru candelile lor, și vor descoperi prea târziu că uleiul, care reprezintă caracterul, nu este transferabil. Uleiul este neprihănirea lui Hristos. El reprezintă caracterul, iar caracterul nu este transferabil” (BE 4 mai 1896).

“Și Eu le-am dat slava pe care Mi-ai dat-o Tu (adică, caracterul lui Hristos, neprihănirea Lui)” (BE 8 octombrie 1894).

“Misiunea legii este să condamne, dar nu există în ea putere de a ierta. Slava care strălucea pe fața lui Moise era neprihănirea lui Hristos în lege” (BE 4 august 1902).

“În Hristos s-a manifestat caracterul Tatălui și, privind la Hristos, putem fi schimbați după același chip. Noi trebuie să-L prezentăm lumii pe Hristos tot așa cum L-a prezentat El pe Tatăl. Primind neprihănirea lui Hristos, noi nu prezentăm doar caracterul lui Hristos, ci și caracterul Tatălui. Îl putem cunoaște pe Tatăl doar cunoscând pe Fiul. Hristos spunea: “Cine M-a văzut pe Mine, a văzut pe Tatăl.” Hristos a fost strălucirea slavei Tatălui Său. Întorcând privirea de la orice altă reprezentare a lui Dumnezeu, ștearsă și umbrită, noi putem, cu fața descoperită să privim în Hristos slava Domnului” (ST 18 mai 1891).

Noi credem, așa cum spune sora White aici, că toți cei care primesc neprihănirea lui Hristos vor prezenta caracterul lui Hristos, și implicit caracterul Tatălui. Nu se poate vorbi despre neprihănirea lui Hristos fără să vorbești de caracterul Său, deoarece neprihănirea Lui este caracterul Lui. Nu este ciudat că nu ne place să vorbim despre caracterul Său, dar spunem că am acceptat neprihănirea Sa?

“Hristos a venit să descopere lumii cunoștința caracterului lui Dumnezeu, de care lumea era lipsită. Această cunoștință este comoara principală încredințată ucenicilor Săi, ca ei să o comunice oamenilor. . . Isus a venit să schimbe ordinea lucrurilor, prin descoperirea caracterului Tatălui. El a dat la o parte perdeaua care ascundea slava Sa de ochii muritorilor, și a prezentat lumii pe singurul Dumnezeu adevărat, a cărui cunoaștere este viață veșnică” (RH 1 noiembrie 1892).

De asemenea, credem că aceasta este comoara încredințată de Isus poporului Său, și nu îndrăznim să o ascundem de ochii lumii, deși ne doare teribil că ea deranjează ochii poporului Său. Dacă solia “neprihănirii lui Hristos” trebuie să străbată de la un capăt la altul al pământului, iar această “foarte prețioasă solie,” care este o descoperire a caracterului Său, pregătește calea Domnului, de ce să încercăm să ne așezăm iarăși în calea Domnului, ca în 1888?

Extrem de interesant este că toate aceste citate ale sorei White sunt scrise după 1888. Ea trăia profund extazul descoperirii acestei slave, farmecul inegalabil al neprihănirii lui Hristos. Bucuria ei răzbate chiar prin cuvinte:

“Și Domnul a trecut prin fața lui și a spus: “Domnul este un Dumnezeu plin de îndurare” – prețioase raze de lumină de la Soarele Neprihănirii – “milostiv” – o altă rază strălucitoare de la Lumina lumii – “îndelung răbdător și bogat în bunătate” – oh, ce străluciri ale slavei Sale! – care iartă nelegiuirea și păcatul” (ST 17 octombrie 1892).

După sesiunea Conferinței Generale din 1888, sora White a plecat, însoțită de Jones și Waggoner, să prezinte poporului această măreață descoperire, această “mai proeminentă” imagine a caracterului lui Hristos. Ea spunea că dorește să dea o șansă poporului, dacă cei “din inima lucrării” nu doresc să primească solia. La

multe adunări de tabără la care au participat, opoziția era așa vizibilă, încât ea descria atmosfera ca fiind de gheață. Uneori, doar după zile lungi de predicare reușea solia să atingă audiența, când, așa cum spunea ea la întâlnirile de la Lancaster, “Duhul Domnului s-a prăvălit ca un val peste adunare.”

Iată ce scria ea despre adunările de tabără de la Kansas:

“La întâlnirea de la Kansas, m-am rugat lui Dumnezeu ca puterea vrăjmașului să fie zdrobită, și poporul care a fost în întuneric să-și poată deschide inima și mintea în fața soliei pe care El o trimite, ca să poată vedea adevărul, nou pentru multe minți, ca un adevăr vechi într-un cadru nou. Capacitatea de înțelegere a poporului lui Dumnezeu a fost orbită; căci Satana a prezentat greșit caracterul lui Dumnezeu. Bunul și delicatul nostru Domn a fost prezentat în fața poporului îmbrăcat în trăsăturile de caracter ale lui Satana, iar bărbații și femeile care au căutat adevărul au privit la Dumnezeu așa de mult într-o lumină falsă, încât este greu să împrăștii norul care ascunde de ochii lor slava Sa. Mulți au trăit într-o atmosferă de neîncredere, și se pare că le este aproape imposibil să se prindă de nădejdea care le este prezentată în evanghelia lui Hristos” (RH 23 iulie 1889).

Ce urmărea solia prezentată la Kansas de cei trei? Ca “bunul și delicatul nostru Domn” să fie prezentat îmbrăcat nu în hainele lui Satana, așa cum fusese prezentat ani de zile, ci în slava Sa, care este caracterul neprihănirii Sale.

Cine prezentase în fața poporului pe Isus “îmbrăcat în trăsăturile de caracter ale lui Satana”?

Evident, cei care foloseau amvonul. Prezentarea lui Dumnezeu “într-o lumină falsă” o făcuse pe Ellen G. White să spună că oile turmei Domnului “sunt împrăștiate pe munții lui Israel. Ele mor de foame înghițind teorii uscate” (Letter, 23 iulie 1889). Ea constata ce greu este să împrăștii “norul care ascunde de ochii lor slava Sa.” Același lucru îl constatăm și noi astăzi. După ce zeci de ani Dumnezeu a fost prezentat poporului cu “trăsăturile de caracter ale lui Satana,” este extrem de greu și neplăcut să prezinți slava caracterului lui Hristos.

Ca și sora White, să ne rugăm și noi astăzi ca puterea vrăjmașului să fie înfrântă, iar poporul nostru să poată privi, “cu fața descoperită slava Domnului,” și să fie schimbat din slavă în slavă, prin Duhul Domnului.

Dacă putem crede că “ultimele raze ale luminii harului, ultima solie de har care trebuie vestită lumii este o descoperire a caracterului Său iubitor,” atunci vom înțelege că neprihănirea lui Hristos este caracterul Său. Vom evita astfel să ne descoperim de partea opoziției din 1888.

Un ultim gând prețios:

“Adevărurile soliei îngerului al treilea au fost prezentate de unii ca o teorie uscată; dar această solie trebuie să Îl prezinte pe Hristos cel Viu. El trebuie să fie descoperit ca Cel dintâi și Cel de pe urmă, ca Lăstarul din rădăcina lui David, ca

Luceafărul strălucitor al dimineții. Prin această solie, caracterul lui Dumnezeu în Hristos trebuie prezentat lumii” (6T20).

Aceasta este misiunea slăvită a poporului lui Dumnezeu de astăzi și ne bucurăm că suntem o parte a lui.
